

”Måleriet är ett sätt att betrakta vardagen”

Emily Sundblad är Sverigeaktuell med en soloutställning på Galleri Lars Bohman.

Gallerist, sångerska, konstnär, skådespelerska. Emily Sundblad, född 1977, lämnade Sverige tidigt och är idag en känd konstimpresario i New York. Hon befinner sig i spetsen av den kreativa utvecklingen inom flera olika fält: konst, musik, film, mode och entreprenörskap. Mycket av det hon gör bygger på Sundblads utomordentliga förmåga att knyta till sig kreativa människor. Hennes uppmärksammade galleri Reena Spaulings i NY, där hon bland andra visar Klara Lidén och Bjarne Melgaard, vittnar även om en förstående för marknad och affärer. Med en uppfriskande avslappnad inställning till sitt eget måleri kallar Emily Sundblad sig själv för ”söndagsmålare” och visar nu en svit nya målningar på Galleri Lars Bohman i Stockholm.

Vad visar du på Lars Bohman?

– Nya tavlor och ett performance med bandet Energy från New York. Madeleine Norling har samarbetat med scenografin.

Finns det en röd tråd i alla dina kreativa praktiker?

– Det finns flera. Hierarkisk kollaps. Att slåss mot rädsla. Sen drivs jag av en önskan om att skapa rum och situationer där upprätthållande av normer och konventioner som klass, religion, ras, sexualitet, kön och ålder inte känns så viktiga – där en öppen och sexig kommunikation kan bli möjlig. Min mamma är också en röd tråd i min verksamhet. Hon är en ständig inspiration, en idol.

Hur skulle du beskriva ditt konstnärskap?

– Högt och lågt blandat i ett kaos. En dröm är att som sångerska kunna kommunicera på ett

universellt känslomässigt plan. I ett projekt sjöng jag rancheras på gatorna i Mexico City till exempel. Sen har jag ett stort intresse för teater, musikal, film, måleri och improvisation. Måleriet är ett sätt att betrakta vardagen; att visualisera minnen, längtan och begär. Att förhålla sig och behandla det som händer nu. Sedan är måleri oerhört romantiskt. En av mina stora idoler inom målerikonsten är utan tvekan Bjarne Melgaard.

Håller du med om den amerikanske författaren William Styrons berömda citat: the good art of any age has always been the product of someone's neurosis?

– Nyckelbegreppen för att definiera ordet neuros brukar vara ångest och osäkerhet. Jag tror att konstnärskap har mer att göra med besatthet.

Emily Sundblads utställning på Galleri Lars Bohman pågår tom 18 dec.

ETT DYSTOPISKT EDEN

Oscar Korsar är mest känd för sina stora svartvita teckningar i tusch, som påminner om illustrationer till en modern Bröderna Grimm-saga om en glasögonklädd flicka, ensam vandrande i en grådyster värld. När Korsar nu ställer ut bronsskulpturer är flickan fortfarande med. Tillsammans med andra människor, djur och monster lever hon i konstnärens Eden, som är så långt ifrån paradiset man kan komma. Korsars Eden är fylld av vrede och kamp. Stämningen i den är lika anklagande som oförlöst, och han hanterar bronzen lika nervigt som tuschpennan.

**Oscar Korsar,
Oscar om Eden,
tom 17 december 2011
Peter Bergman, Stockholm**

SVENSK SKULPTÖRSUCCE PÅ EXPORT

Få svenska konstnärer har en internationell karriär att tala om men skulptören Klara Kristalova är en av dem. Trots det är hon fortfarande något av en doldis här hemma, kanske på grund av att hon arbetar i keramik – ett ”lågt” material som det fortfarande finns en osäkerhet kring i konstvärlden. Förhoppningsvis ändras den inställningen en aning efter Kristalovas kommande soloutställning på Bonniers Konsthall, aka den konceptuella konstens högborg, i april 2012. Just nu är Kristalova aktuell med en stor solo på Lehman Maupin i New York, ett av Chelseas tyngre gallerier. Andra gallerier som representerar Kristalova är trendiga Emmanuel Perrotin i Paris och Alison Jacques i London. Och så naturligtvis den flitige Magnus Karlsson i Stockholm, där allting började.

**Klara Kristalova, tom 29 januari 2012
Lehman Maupin, New York**